

Hoe lang het was en hoe heet

De tweede week.

Er zijn drie gemeentes gevraagd om aan het kamp mee te doen. We krijgen maar van een gemeente een reactie: Svoboda. We overwegen om het kamp niet te laten doorgaan: een grote investering voor relatief te weinig deelnemers. We stellen een deadline voor de eventuele afzegging: vrijdag voor het kamp. Het is vrijdag laat als we op het punt staan om te annuleren. Er komt een bericht binnen via messenger: Sadiisko Pole heeft 7 jongelui die willen komen. In het kleine dorp blijkt een Foursquare gemeente te zijn van 100 personen, waaronder 60 jongelui/kinderen. We blijken lang genoeg gewacht te hebben wat betreft het doorgaan. Het dorp ligt een kwartiertje van Nova Zagora waar we ons kamp hebben. Ik ga ze halen op maandagmiddag. Het zijn allemaal jonge tieners voor wie het allemaal de eerste keer is dat ze naar een jongerenkamp gaan. We hebben wat pakketten met kleding en schoenen die we meteen kunnen achter laten. Als ik ze terug breng neem ik meteen boeken over Gods Vaderhart mee. Ze zijn er erg blij mee.

We hebben geen ander programma dan de eerste week. Maar omdat een aantal amper 12 jaar is en de oudste 18, moet het onderwijs wel aangepast worden. De jongelui uit Svoboda gedragen zich goed: wel altijd moeilijk als er een stelletje bij zit; dat zoekt dan in de vrije tijd geen aansluiting bij de anderen. We hebben ook nu weer diverse bijzondere momenten. Zeker te noemen is het moment van bidden in een kring en dat enige jongelui gebed vroegen om van het roken af te komen. Ergens in de kantlijn van deze nieuwsbrief vind je een korte getuigenis. En ook hier is de voetwassing een bijzondere gebeurtenis.

Samengevat over de twee kampen kan gesteld worden dat het goed is om aandacht te geven aan jonge mensen: ze uit hun dagelijkse omgeving halen en ze verwennen. Ook merk je dat de jongeren het basisonderwijs van het evangelie missen. Wat is het dan mooi dat je in hen mag investeren. Andere jaren is er maar een groter kamp met zo'n 30 tot 35 jongelui. Nu we het anders hebben gedaan ontdekken we dat we veel meer contact hebben en dat het veel gemakkelijker is om verantwoordelijk te zijn voor hen: tenslotte vertrouwen hun ouders hen aan ons toe. Een homogener groep qua leeftijd zou het nog beter maken.

We sluiten een reeks van drie weken hard werken af. We hebben nog allerlei plannen, zoals het bezoeken en uitnodigen van voorgangers.. We hebben in Arnhem Bulgaren ontmoet die in Nederland werken. We gaan er enkelen opzoeken en wat hand en spandiensten verlenen. We krijgen nog bezoek van Mira en haar man en we gaan jongelui uit Sadiiko Pole nog wat presentjes brengen.

Reacties op het kamp:

Anita: "het is veel te kort"

Tinka: "ik mis jullie allemaal"

Nadka: "Ik ben gestopt met roken. Jullie hebben met me gebeden en ik ben gesterkt"

"mag ik een geheim vertellen? Ik ben 2 jaar niet naar de kerk geweest. Ik wilde niet naar het kamp. Maar iets in mij zei dat ik moest gaan. En God heeft me aangeraakt door het onderwijs en de gebeden".

Plotseling wereldberoemd in Gabrovo. We staan in de plaatstelijke krant.

<https://www.gabrovonews.bg/news/178008/>

